

S SESSİZCE MIRILDANDI:

YA BAŞKASI OLSAYDIM?

YAZAN

ALP GÖKALP

RESİMLEYEN

İPEK KONAK

Taslak olarak çıkmasından bugününe, bu kitabın en büyük destekçisi, takipçisi ve bir numaralı hayranı; my better half Özden Demir'e...

Bundan oook uzun zaman önce, insanlar konuştuklarını unutmamak ve konuşamadıklarını paylaşmak için yazmaları gerektiğini keşfettiler. Fakat nasıl yazı yazılacağını bilmiyorlardı.

İşte tam o sırada, dünyaya en yakın bulutta yaşamlarını sürdüren harfler, insanlarla iletişime geçti.

Alfabe Bulutu'nun büyükleri insanlara beraber çalışmayı teklif etti. İnsanlar yazmak için buluttaki harflerden, noktalamalardan ve diğer işaret ve sembollerden destek alacaklar, karşılığında da Alfabe Bulutu'nda yaşayanlar hem kendilerini daha önemli hissedecekler hem de dünya ile ticaret yapacaklardı.

Alfabe Bulutu sakinlerinin görünürde dünya üzerindeki canlılardan bir farkları yoktu. Onlar da nefes alır, buldukları bölgeye göre farklılaşır, gelişir ve çoğalırlardı. Gözünüzün önünde bir şeyler canlanmasını istiyorsanız, yandaki çizime bakabilirsiniz:

Harfler, dünya ile ilişkilerini hep uzaktan sağladılar. Eskiden telgraf ve mektupla, şimdi ise internetle... Bu karar karşılıklı verildiği için hiçbir zaman Alfabe Bulutu'na dünyadan bir keşif aracı gönderilmedi. O yüzden Alfabe Bulutu'nun coğrafyası hakkında tam olarak bilgi sahibi değiliz. Ama bize anlattıkları kadarıyla yandaki gibi bir şey olması gerekiyor:

Alfabe Bulutu ile dünya arasındaki en önemli fark, bulutta yaşayanların attıkları her bir adıma dikkat etmek zorunda olmalarıydı.

Alfabe Bulutu'nun sakinleri, bir mekanizmanın çarkları gibi birbirlerine bağlı çalışırdı ve yaşadıkları en ufak bir problem, gözden kaçırdıkları bir yanlışlık, unuttukları küçük bir ayrıntı, dünyada onarılması çok güç bir soruna yol açardı.

İşte bu seride okuyacaklarınız, attıkları adımlardan birine dikkat etmeyen bazı bulut sakinlerinin hikâyeleri...

I

O sabah S, diğer günlere göre daha erken kalktı. Nedenini bilmediği bir mutsuzluk vardı içinde.

Sanki bir şeyler yanlış gidiyordu.

Sanki bir şeyleri kaybetmişti ama kaybettiği şeylerin neler olduğunu bilmiyordu.

Sanki bir kare bulmacanın tam sonuna gelmişti ama nasıl tamamlayacağını bulamıyordu.